

## [Albertsen.]

der både lærlinge og studerende af andre kategorier, er steget meget betydeligt. Samtidig skal vi jo erindre, at ved den udformning, loven har fået i 1966, er det klart fastslået, at dette er en lovgivning, der har relation til alle uddannelsessøgende og ikke som oprindelig fortrinsvis er begrænset til studerende. Nu kommer lærlingene i høj grad ind i billedet, men det har tilsyneladende ikke påvirket ministeren i retning af at søge lovens indhold og målsætning ændret.

Vi gennemførte i 1966 betydelige forbedringer ikke alene i retning af, at antallet af kollegieboliger blev forøget, men vi forhøjede også statslånsprocenten fra 35 til 45. Det var et resultat af udvalgsarbejdet, og vi havde ministerens klare tilslutning til denne ændring, som var naturlig på baggrund af det materiale og de henvendelser, vi fik fra de uddannelsessøgendes organisationer, idet de påpegede, at prisniveauet i kollegiebyggeriet ellers ville blive alt for højt, og at kun et begrænset antal unge ville kunne betale den høje leje, som procenten på 35 ville medføre. Det har også vist sig at være rigtigt, at vi forhøjede procenten dengang, det har haft en god virkning; men det må blankt erkendes, at i mellemtiden er der foregået en betydelig prisudvikling, så vi står vel nu i en lignende situation, og måske kan vi regne med et lige så åbent syn og en lige så åben forståelse nu, som dengang der i udvalget var enighed om, at der skulle ske en forhøjelse.

I 1966 var alle enige om, at det var nødvendigt med en ekspansion. Jeg undrer mig meget over, at man tilsyneladende nu helt har glemt, hvad man dengang sagde; jeg undrer mig over, at de, der dengang var opposition, nu, efter at de er kommet på regeringsbænkene og er blevet medansvarlige for regeringens politik, tilsyneladende er løbet fra denne holdning i retning af ekspansion og forbedringer under hensyn til lovens krav og målsætning.

Der har i forbindelse med fremsættelsen af lovforslaget været en del offentlig drøftelse derom, og mange blade har kommenteret dette. Jeg vil i den forbindelse pege på den henvendelse, som er publiceret i dagspressen i dag, hvor repræsentanter for alle de uddannelsessøgendes organisationer, fag-

lig ungdom og studerende af alle kategorier — det drejer sig om et antal af 200.000 unge — meget indtrængende henstiller, at bevilningsrammen udvides, at statslånsprocenten forhøjes, og at der i øvrigt tilgodeses en lang række af de ønsker, som de uddannelsessøgendes organisationer har i retning af øget indflydelse, altså en udvikling som må tillægges en betydelig vægt, og som er en naturlig fortsættelse af det udvalgsarbejde og den indstilling, vi havde ved lovændringen i 1966.

I de kommentarer, som ministeren har givet til denne henvendelse efter det lidt specielle hastemøde, man holdt i ministeriet med repræsentanter for de uddannelsessøgendes organisationer, siger man bl. a., at kollegiebyggeriet må indgå som et led i de samlede økonomiske overvejelser. Det er vel nok en så selvfølgelig ting, at den nærmer sig det banale. Men så ser man helt bort fra, at klientellets antal er øget væsentligt, og at behovet for og ønskerne om overhovedet at komme på kollegier i samme periode er steget meget betydeligt. De undersøgelser, som de forskellige organisationer har arbejdet med, viser, at der i alt efterlyses ca. 75.000 kollegielejligheder og kollegieværelser. Det er jo et meget stort tal, og det er altså det, man sigter efter at nå i indeværende periode op til 1972 — altså et mål, som overhovedet ikke kan komme inden for rækkevidde, hvis lovgivningen som her foreslået af ministeren slet ikke skal ændres. Det vil sige, at man her sigter efter et årligt byggeri på 15.000. Det er selvfølgelig en meget betydelig mundfuld, og jeg vil da gerne sige, at det må vi selvfølgelig kigge på i udvalget, men hvis jeg overhovedet skulle antyde vor holdning til tallene, må det være noget i retning af mindst en fordobling af den nuværende produktion.

Samtidig har man fra de pågældende organisationer peget på, at man skulle forhøje procenten fra de nuværende 45 til 65. Det har man også kommenteret i fremsættelsen, og dér anfører man, at der er vægtigere grunde til en intensiveret produktion end til en støtteforhøjelse, uden dog af den grund at vælge at foreslå øget produktion. Så jeg må sige, at jeg synes, man skylder os en forklaring på, hvad disse vægtige grunde er for nogle.